

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 6

Proposició de llei

de creació de l'Observatori Català de la Conciliació de la Vida Laboral, Familiar i Personal de les Persones Treballadores (debat de totalitat)
(tram. 202-00032/08)

El segon punt de l'ordre del dia és la proposició de llei de creació de l'Observatori Català de la Conciliació de la Vida Laboral, Familiar i Personal de les Persones Treballadores. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa la il·lustre senyora Meritxell Borràs, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la conciliació de la vida laboral, la familiar i la personal dels treballadors i treballadores de Catalunya és sens dubte un dels aspectes que preocupen, a dia d'avui, més al conjunt de ciutadans i ciutadanes d'aquest país. Tots sabem que en les últimes dècades ha estat massiva la incorporació –o generalitzada, com vostès vulguin– de les dones al món del treball. Aquest ha estat un fet positiu, molt positiu.

Així, doncs, ens trobem que majoritàriament en les famílies els dos membres de la parella, doncs, tenen una vida professional plena, que s'ha de fer compatible amb la realització personal, cadascú en el seu àmbit, amb la voluntat de tirar endavant una família i, per tant, també en moltes ocasions de ser pares i mares. Tot plegat és difícil de compaginar i això té lògicament les seves conseqüències; conseqüències, per exemple, en l'àmbit, doncs, a l'hora de tenir els fills, en què ens trobem que hi ha un retard real a l'hora de tenir fills a l'edat de tenir fills, perquè és evident que és una dificultat, i també en el nombre de fills que tenen les famílies, no? Vostès saben que l'índex de Catalunya és de l'1,2, és només de l'1,2, i que, en canvi, quan s'entrevista, es pregunta a la gent quants fills desitjaries tenir, aquest està per sobre del 2 per cent.

Per tant, hi han àmbits externs a la voluntat pròpia que fan que es tinguin menys fills dels que un voldria.

Per tant, calen, i creiem que són del tot necessaris..., que s'instrumentalitzin canvis, canvia que a dia d'avui han estat insuficients en el que és la redistribució equilibrada de les responsabilitats familiars. Vostès saben que a dia d'avui els homes ocupen una quarta part del temps que ocupen les dones en les responsabilitats familiars. Calen també canvis en el que són els horaris escolars, alternatives també fora d'aquests horaris escolars. Calen també serveis complementaris a les famílies, ajudes, serveis, etcètera.

Davant, doncs, de la incorporació, hi insisteixo, de la dona en el món laboral, que és positiu, l'ocupació laboral important dels dos membres adults fa que es requereixi una evolució més ràpida, doncs, d'aquests elements que poden ajudar a aquesta compaginació de la vida familiar, laboral i personal. A dia d'avui existeix un desequilibri –això és una realitat–, un desequilibri que dóna dificultat a la compatibilització de la feina, la família i també l'àmbit personal. I això fa que hi hagi també una insatisfacció a l'hora de valorar-se un mateix en l'àmbit laboral, en el compromís amb la família i també amb un mateix. I, per tant, creiem que aquest és un tema que, hi insistim, és dels que preocupa més la gent i cal donar-li resposta.

Perquè, a més a més, ens agradi o no ens agradi –a mi personalment no m'agrada gens–, per cultura, per tal com tenim muntada la societat, la conciliació a dia d'avui lamentablement cau majoritàriament a les espatlles de les dones, i això és una realitat. així, quan es fa..., els resultats de l'Idescat ens diuen que les dones estan preocupades, en un 45,8 per cent dels casos, per la dificultat de compaginar la feina, les tasques domèstiques i la família. No és, ni de lluny, el mateix índex de preocupació en els homes, perquè, hi insisteixo, lamentablement a dia d'avui moltes d'aquestes coses no hem estat capaços encara entre tots de canviar-ho. Ens trobem, doncs, davant d'un tema que afecta la majoria dels ciutadans del país, que els preocupa i que cal mirar d'oferir solucions.

Nosaltres creiem que el Govern tripartit, el d'abans però també el d'ara, no ha prioritzat d'una forma clara i valenta aquest tema, un tema que és cabdal, que és

bàsic per donar respostes, hi insistim, a les necessitats dels treballadors. Hi ha un repte social, hi ha una demanda real, la ciutadania reclama al Govern de Catalunya les actuacions necessàries, fent-ne partícips lògicament els agents econòmics i socials del país per tal que s'impulsi un pacte social per les famílies. Això a dia d'avui ja no pot esperar.

Vostès em poden dir: «Home, senyora Borràs, però si en aquest Parlament es va aprovar una resolució, una resolució aprovada en el Parlament precisament, l'any 2005, a l'octubre, en la qual es deia literalment que “el Parlament de Catalunya, davant la importància que està adquirint en la nostra societat la possibilitat de conciliar la vida laboral, familiar i personal de les persones treballadores, insta el Govern a impulsar un pacte social per les famílies que impliqui una nova cultura del temps i el treball amb l'objectiu de racionalitzar els horaris i facilitar la conciliació de la vida laboral, familiar i personal”.»

És cert, això és va aprovar. També és cert que venia a remolc d'una iniciativa de Convergència i Unió que, per no variar, lògicament no podia ser aprovada. Venia de la mà de Convergència i Unió, a l'abril del 2005, una proposició no de llei que el que demanava precisament era això, un pacte social per les famílies que impliqués una nova cultura del temps i el treball amb l'objectiu de racionalitzar i facilitar els horaris a tothom.

Per tant, hi ha la resolució, hi ha feina feta, no els ho negaré, en aquest àmbit, en l'àmbit del Govern; han fet jornades, n'han treballat, però a dia d'avui no hi ha una resposta clara, no hi ha una resposta que doni solució als plantejaments que tenim sobre la taula. I els fets ho demostren, no? Vostès, aquest és un àmbit que no l'han pres, doncs, amb tota la força que es requereix, tenint en compte que afecta el gran gruix de la població de Catalunya, i vostès..., no només això, sinó que, si m'ho permeten, inclús s'han permès el luxe de menysprear totes aquelles iniciatives que per part del Grup de Convergència i Unió hem mirat de tirar endavant. Vint iniciatives concretament en l'anterior mandat, vint iniciatives que simplement pel fet d'allò que vénen de Convergència i Unió no varen ser aprovades. Després, posteriorment, per

tant, perdent el temps, algunes d'elles varen ser, a proposta del Govern, mirades de tirar endavant amb un segell nou.

En aquest sentit, per exemple, es van haver d'esperar els homes d'aquest país a poder tenir, doncs, també permisos de paternitat, perquè, és clar, si venia de la mà de Convergència i Unió, doncs, més valia que vingués per una altra via. O, per exemple, s'han fet coses, i no els ho negaré, com és el cas de la Llei de mesures de conciliació de la vida personal, familiar i laboral del personal al servei de les administracions públiques a Catalunya, un fet que saben que nosaltres reclamàvem. Però també saben que a través de proposicions no de llei, de propostes de resolució, nosaltres els hem dit que aquesta llei precisament l'estan aplicant amb restriccions en el si del Govern i, per tant, no amb una mirada àmplia i amb una voluntat de tirar endavant totes aquestes propostes.

Per tant, nosaltres avui proposem de nou, perquè ho havíem fet ja, la creació de l'observatori català de la conciliació de la vida laboral, familiar i personal de les persones treballadores, un òrgan que ha d'assessorar la Generalitat, que ha de ser un observatori que ha de tenir un seguit d'objectius. Primer, mirar de donar respostes a les necessitats, tot analitzant quina és la situació real, proposar polítiques noves, buscar consens entre els agents econòmics i socials, donar també informació per tal de garantir que els drets i deures dels ciutadans, doncs, puguin ser no solament respectats, sinó coneguts i, per tant, exercits. L'observatori, doncs, hauria de ser una font d'informació, una font d'assessorament, de qualitat i una eina de suport lògicament per a la presa de decisions del Govern.

Nosaltres creiem que l'observatori hauria d'estar adscrit al Departament de Treball. I perquè? Doncs perquè bàsicament qui configura l'àmbit horari és lògicament la feina i és el que dóna capacitat estructuradora a la resta dels àmbits personals. L'àmbit laboral marca la pauta a la resta dels altres àmbits, que s'hi han adequat en alguns casos i en d'altres no, i d'aquí la dificultat. El sistema productiu ha estat el principal factor de canvi social i la resta, doncs, hi insisteixo, en alguns casos s'hi ha adaptat i en d'altres no.

Aquí, doncs, nosaltres creiem que aquest òrgan ha de ser col·legiat i que han d'haver-hi representants de diferents departaments, perquè, a part del món del treball, lògicament hi han altres àmbits que hi afecten molt, com és l'àmbit d'Educació – aquest és un tema clau i que ens hi agradarà entretenir una mica–, l'àmbit d'Acció Social, l'àmbit de Governació, l'Institut Català de les Dones, la Secretaria de Joventut, però lògicament també la societat, els sectors econòmics i els sectors socials, però també aquelles institucions dedicades a aquest àmbit.

L'objectiu, doncs, és molt clar: observar, veure cap on evolucionen els diferents paràmetres que afecten la conciliació; també observar i veure aquelles decisions preses com afecten, si milloraren vertaderament, doncs, la capacitat de conciliació i, per tant, vol dir la capacitat de poder fer possible una vida personal, familiar i laboral millor.

I també unes funcions molt clares, no? Ha de fer estudis per conèixer les necessitats i condicions generals de la vida de les persones treballadores, i no només internament, també ha de generar que, doncs, elements externs puguin treballar en aquest àmbit, hi insistim, per assessorar, per donar suport als departaments de la Generalitat i entitats locals que ho requereixen, en relació amb les actuacions dirigides a la conciliació. Cal, doncs, promoure l'adopció de mesures necessàries per aconseguir el màxim grau de divulgació de les mesures adaptades a la conciliació.

Saben que aquesta és una bona proposta i que evidentment generaria conseqüències profundes; no immediates, segur, però sí conseqüències profundes al llarg del temps. És una bona iniciativa, que nosaltres demanem que la tinguin en consideració i que facin l'esforç de prescindir que ve la de mà de Convergència i Unió, perquè això és el que lamentablement en moltes ocasions a vostès els fa, només això, votar en contra de les iniciatives. Els deia que a l'anterior mandat varen vint iniciatives de Convergència i Unió que anaven en aquesta línia. Algunes d'elles vostès van mirar d'impulsar-les més tard –amb molt retard algunes d'elles. I, en aquest sentit, doncs, els deia coses que van haver d'acabar en el calaix per més endavant, no?

Nosaltres volem que hi hagi un ritme superior, que es donin respostes a les necessitats, que compleixin amb allò que vostès afirmen en el seu propi Pla de govern

i que, per tant, escolti'm, allò que l'any 2005 es proposaven, que era fer, doncs, un pla estratègic, el duguin a terme d'una vegada. Estan fent coses, no direm que no; han fet unes jornades el mes de novembre, però d'unes jornades tampoc en traurem res definitiu. Calen mesures concretes que abordin tot allò que fa falta en aquest àmbit.

I aquí, hi insistim, caldrà treballar en l'àmbit laboral, en l'àmbit escolar. Vostès han tingut la possibilitat, en l'àmbit escolar, de poder ajudar a la conciliació de la vida laboral i familiar, com ha sigut a partir de la sisena hora, una sisena hora que lamentablement no ha servit en la majoria dels casos per conciliar aquesta vida familiar i laboral perquè ha tingut unes altres consideracions i aquesta no ha sigut una prioritat a l'hora d'establir, doncs, quin ha de ser l'àmbit de la tercera hora. O en l'àmbit de les escoles bressol. Vostès han vist també la poca capacitat que aquest Govern ha tingut de tirar endavant escoles bressol, un fet clau a l'hora de poder conciliar la vida familiar i laboral. O, si m'ho permeten, un altre cas molt concret, no?: el proper curs escolar els nostres fills començaran l'escola el 15 de setembre; si això és conciliar la vida familiar i la vida laboral, doncs anem fins. Ja m'explicaran com s'ho fan vostès. Nosaltres, almenys jo, d'una forma bastant complicada.

Per tant...

Fitxer 7

Escoltin, hi han àmbits en els quals s'ha de ser valent, s'han de fer propostes, a vegades propostes que costen d'implementar, però propostes que, evidentment, han de poder tirar-se endavant per tal que les coses siguin possibles.

Nosaltres els demanem que tinguin en consideració –hi insistim– aquesta iniciativa, no pensant que aquesta iniciativa és una iniciativa que presenta Convergència i Unió, sinó que és una iniciativa que beneficiarà el conjunt dels catalans i de les catalanes, i que, per tant, sens dubte, seran ells qui ens ho agrairan a tots plegats.

No es posin, si us plau, una vena als ulls, donin llum verda a una proposta que donarà resposta a les necessitats que la ciutadania d'avui ens reclama. A vegades, potser calen menys grans afirmacions i polítiques concretes que ajudin la gent.

Gràcies.

El president

Per defensar l'esmena a la totalitat presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Consol Prados.

La Sra. Prados Martínez

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Per defensar aquesta esmena a la totalitat explicaré breument quines són les mesures que el Govern porta a terme, i veuran clarament que superen la seva proposta sobre la creació d'un observatori. Perquè, mentre proposen això, la creació d'un observatori per estudiar, hem de dir que el Govern ja ha passat a l'acció. Jo ho explicaré i veuran quina és l'evidència. Però abans vull fer algunes reflexions prèvies, no?

Sembla que com més modernitat en les nostres societats, en societats més avançades, tenim més dificultat per conciliar la vida laboral, la familiar, la personal i la cívica, que la vida cívica també hauria de ser una reivindicació, ja que permet la participació en els afers col·lectius i de ciutadania. Aquesta, a més, modernitat de les nostres societats avançades que ens dificulten aquesta conciliació, i ara mateix quan s'anunciava que el 15 de setembre comencen les escoles amb alguns diputats i diputades estàvem parlant què fem aquest estiu amb els nanos, no?

Bé, alguns canvis –alguns canvis– són els que provoquen aquesta dificultat. Un és que tenim més mobilitat; és cert que no treballem ni estudiem ni vivim en la mateixa ciutat, sinó que ens movem més per realitzar els diferents interessos o les diferents tasques que realitzem en la nostra vida quotidiana, no?

Les noves exigències a la feina o fins i tot a l'hora de portar aquesta adaptació als nous canvis de la nostra societat també ens comporten aquesta dificultat de conciliació. O la diversitat de les famílies, nous nuclis familiars que també dificulten aquesta conciliació, quan a vegades és difícil compartir entre una parella, per exemple, el temps dedicat a la família. I la incorporació de la dona al treball, que sembla que sovint, massa sovint, sigui la causa de tots els mals, o d'alguns mals, no?

Quan en definitiva el que posa de manifest aquesta incorporació de la dona al mercat laboral era el paper precisament que sempre ha desenvolupat la dona a la nostra societat, tant de suport del nostre estat del benestar, fent-se càrrec i tenint cura de la família i sobretot dels infants, dels més petits i dels més grans; i també era la que sempre, d'alguna manera, ha intentat conciliar aquell equilibri necessari perquè la família continuï tirant endavant.

Però si no solucionem col·lectivament –i ho repeteixo: col·lectivament– aquest tema la incorporació de la dona al mercat laboral continuarà provocant un desgast i, per tant, frenant una incorporació que sigui amb una plenitud d'igualtat d'oportunitats.

És, per tant, que, fruit de tots aquests canvis i d'aquestes realitats, necessitem una nova cultura de la gestió del temps que permeti una millor conciliació; i aquesta millor conciliació ha de ser també factor de benestar, d'estabilitat i, per tant, de progrés de la nostra societat. Hem d'assumir tots plegats, els diferents agents, els diferents sectors de la nostra societat, que la conciliació és factor –hi torno a insistir– de benestar, d'estabilitat i, per tant, de progrés de la nostra societat.

Per això, per crear i tenir aquesta nova cultura de la gestió del temps, és necessari compartir, coresponsabilitzar, estendre aquesta nova cultura. Necessitem diferents lideratges: el lideratge de les administracions, lideratges des dels sectors econòmics i socials, i també lideratges des de la mateixa ciutadania i de la societat civil.

I és veritat que és el Govern qui ho ha d'impulsar, qui ha de provocar el canvi. Entre altres coses, des d'aquesta responsabilitat, perquè és una demanda dels ciutadans i les ciutadanes. Però és molt diferent, senyora diputada, un observatori que un pacte social. La seva proposta és sobre la creació d'aquest observatori, i jo crec que s'ha d'anar més enllà buscant aquest pacte social, aquestes complicitats per estendre aquesta nova cultura de la gestió del temps i, per tant, d'aquests diferents lideratges, si realment volem un canvi en aquest sentit.

Explicaré ara alguna de les mesures que, com he dit, argumenten el perquè d'aquesta esmena a la totalitat, alguna de les mesures que el Govern de la Generalitat ja està portant a terme. I, com deia, no és que estiguin observant, és que ja han passat a l'acció.

Des del Departament de Treball tenim, ja disposem de dos organismes, que, en tot cas, la creació d'un tercer organisme el que faria seria encavalcar la tasca, la feina i els projectes que ja estan realitzant aquests dos organismes. Un és, en què s'està treballant, l'Observatori del Treball, que actualment està en fase de disseny. Aquest observatori del treball està contemplat en l'acord estratègic per a la internacionalització en la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana. I si ja es va apuntar la creació d'aquest observatori del treball és perquè creiem que la conciliació ha de formar part també de la qualitat del nostre mercat laboral. Ha de ser una de les condicions del nostre mercat laboral, un mercat que volem que sigui competitiu, i si és competitiu ha de ser des de la qualitat i la conciliació; forma, ha de formar part d'aquesta qualitat.

Tenim també, disposem també del Consell de Relacions Laborals, que precisament contempla, té ja funcionant una comissió específica d'igualtat i de conciliació, amb aquesta doble finalitat, de treballar en els àmbits de la conciliació i en l'àmbit de la igualtat. Per tant, que permet ja abordar aquestes qüestions que la seva proposta, proposició de llei ens presenta avui. A més a més, on participen també els diferents agents socials, econòmics i la mateixa Administració.

Però, a part d'aquests dos organismes, que, hi torno a insistir, la creació d'un tercer organisme com l'observatori encavalcaria la tasca que ja estan realitzant aquests dos, tant l'Observatori del Treball com el Consell de Relacions Laborals, hi han d'altres instruments i mesures que el Govern està tirant endavant. Per exemple, el fòrum de persones expertes per a un repartiment racional i igualitari del temps de treball.

Precisament, la setmana que ve, dijous, senyora consellera –dijous, si no vaig errada–, 12 de juny, eh?, la setmana que ve podríem, podem assistir a les conclusions d'aquest fòrum de persones expertes per a un repartiment racional i igualitari del temps de treball. Tota una tasca, una feina, que s'ha realitzat a través de diferents entrevistes amb grups de treball i que en podrem conèixer les conclusions la setmana vinent. Conclusions, estudis, que permetran disposar d'un ampli ventall de mesures per millorar la racionalització del temps i per a un repartiment més equitatiu entre homes i dones.

Més mesures, més projectes, no?, en què el Govern està treballant des del Departament de Treball també. Un és els instruments i mètodes, l'elaboració d'instruments i mètodes per organitzar millor els temps de les empreses. Per exemple, el manual de bones pràctiques, que no ens passi que reclamem aquesta flexibilitat d'horaris i passi que després, mirant en algunes empreses, els torns de nit són molt més demanats per les dones que no pels homes, entre altres coses perquè els permet conciliar amb una doble jornada que després tenen a casa. Aquesta flexibilitat del temps del treball ha de ser molt més compartida.

I per això és necessària la creació de tot aquest material que des del Departament de Treball s'està portant a terme per aconsellar, per mobilitzar quines han de ser, doncs, les bones pràctiques en aquest sentit. O la formació en conciliació per a comandaments intermedis, que és al final qui dissenya quins són els horaris de treball, i que per això és fonamental que tots, i sobretot més els comandaments intermedis, vagin assumint aquesta nova reorganització del temps per a una millor conciliació. O la xarxa d'empreses catalanes en noves organitzacions del temps. O els ajuts per a l'elaboració de plans d'igualtat, que això s'ha vist encara molt més impulsat des que tenim la Llei d'igualtat.

El Departament de Treball té una direcció general precisament d'igualtats d'oportunitats en el treball que estava fent molt bona tasca en aquest sentit. Aquest repartiment del treball, que ha de ser benefici per a tota la societat, i també benefici en particular per a les dones que fins ara han estat les que han estat fent aquesta conciliació a vegades des de l'estrès, a vegades des d'un desgast excessiu.

També la senyora diputada ens parlava de la sisena hora o de les oportunitats en l'educació. La sisena hora, el seu principal objectiu no era conciliar, el seu principal objectiu és l'augment de la qualitat de l'educació, eh? Des de la vessant educativa s'ha tirat endavant la sisena hora. Que permet conciliar més a les famílies? També és cert. Però que el principal objectiu de la sisena hora no era la conciliació, sinó l'augment de la qualitat educativa de les nostres escoles.

Però, en aquesta nova cultura de la nova organització i la nova cultura de la gestió dels usos del temps, no només ens hem de centrar en el temps de treball, tot i que

ocupa una gran part de la nostra vida quotidiana, sinó que també en altres aspectes. I és per això que, a més a més de totes aquestes mesures que està impulsant el Departament de Treball, des del Departament d'Acció Social i Ciutadania, concretament des de la Secretaria de Polítiques de Família i Drets de Ciutadania, la conciliació hauria de ser aquest dret de ciutadania, perquè ens permet un benestar i ens permet també una vida activa, més activa.

Com dic, des del Departament d'Acció Social i Ciutadania s'està elaborant el que és el Pla estratègic sobre els usos i la gestió del temps i la vida quotidiana. S'ha realitzat un estudi, l'estudi dels temps de les famílies, arran del panell de famílies, en el qual s'especifica, ja s'ha estudiat, ja s'ha observat quina és la situació actual de les famílies; quines són les noves necessitats; quins són els temps dels pares, els temps de les mares, dels infants; quina qualitat o no té aquest temps. I també aquest estudi assenyala un nou model de gestió precisament del temps.

Tot això servirà per a aquest pla estratègic sobre els usos i la gestió del temps i de la vida quotidiana, que es va iniciar amb un grup d'experts en un document de bases, amb un procés de participació, i que les conclusions es van poder presentar a finals de l'any 2007.

Insisteixo que és important buscar aquestes complicitats, complicitat de les voluntats d'una nova cultura de la gestió del temps. I en aquest sentit hi han diferents àmbits: laboral, és evident, però també l'àmbit de la mobilitat, de les nostres mobilitats que realitzem a la vida quotidiana, de les realitats diferents territorials, de les diferents realitats territorials, perquè és molt diferent també des del món rural, els pobles petits o les grans ciutats; i això també ens ha de permetre quina gestió del temps en l'ús de la nostra mobilitat. I el món local, com en d'altres aspectes, és un espai idoni per a la gestió d'un nou temps, d'una nova gestió del temps: la racionalització dels horaris, l'ampliació dels serveis... És una oportunitat, i el Govern de la Generalitat també vol treballar molt estretament amb el món local per tirar endavant aquestes mesures que han de beneficiar aquesta conciliació i, per tant, el benestar.

És per tot el que he exposat, des de la reflexió que compartim d'aquesta demanda de la nostra societat, perquè és més avançada i, per tant, tenim més dificultat en aquesta

conciliació..., reconeixent que una millor gestió dels usos del temps ens ha de permetre més benestar, més estabilitat i, per tant, més progrés, tant individual com a les famílies, com en el conjunt de la societat. Assumint tot això, ho tenim claríssim, i és per això que el Govern observa, però sobretot en aquests moments ja actua a posar aquests mecanismes per millorar aquest aspecte, buscant lideratges en els diferents àmbits, en els diferents sectors, per fer del país un espai també on la conciliació sigui un dels nostres signes, no? Un país que dóna oportunitats i que permet aquest benestar perquè tenim aquesta gestió del temps d'una manera...

Fitxer 8

...molt més beneficiosa.

Moltes gràcies.

El president

Senyora Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats. Clar, l'explicació que se'ns dóna és, amb sinceritat, doncs, sense cap novetat, no? És allò de «Nosaltres ja ho estem fent.», no només «No cal observar perquè ja ho tenim tot observat.», sinó que a més a més «Hem passat a les accions i s'estan duent a terme.» I això no és cert, no?

No és cert perquè queda molta feina per fer –moltíssima feina per fer– lamentablement i que, a més a més, en tot aquest temps, vostès, valgui la redundància, n'han perdut molt de temps. Molt perquè hi havia molt material fet, moltes coses que vostès podien haver utilitzat com és, per exemple, desenvolupar la Llei de les famílies –la Llei de família–, vostès l'haguessin pogut desenvolupar i hagués ajudat en aquesta conciliació de la vida familiar o..., vida familiar, la vida laboral i la vida personal.

I a més a més, vostès saben –ens diuen– que hi ha aquests grups d'experts que al final de l'any 2007 han fet propostes, mesures. Escolti'm, sempre va bé que hi hagi noves propostes, noves mesures. Però haguessin pogut aprofitar, si no els fes tanta angúnia tot allò que proposa Convergència i Unió, doncs, el Pla de conciliació coordinat per en Salvador Cardús, de l'any 2002, no?

El que passa és que, és clar, encara que les autoritats fossin de primer ordre en el país, ho havia impulsat, doncs, algú de Convergència i Unió i, per tant, més valia no mirar-s'ho, tirar endavant i fer propostes noves. I entre una de les propostes, tota aquesta gent que, doncs, en sap, feia precisament la proposta de crear l'observatori –l'observatori– que avui els proposem.

Vostès ens diuen que estan fent feina, jo no els ho he negat que estiguin fent alguna cosa, només faltaria, per això estan al Govern, per fer coses. Però és evident que les coses estan coixes, no?, i no s'estan desenvolupant com deuria.

Em parla del Consell de Relacions Laborals de Catalunya, doncs, quina llàstima, no? Perquè precisament vostès varen fer que caigués una comissió específica com era la Comissió de Conciliació de la Vida Laboral i Familiar i racionalització dels horaris de treball. L'únic canvi... Perdoni, és cert absolutament, tinc la còpia aquí que va anar al consell consultiu i després l'aprovació que va haver-hi definitivament en aquest Parlament en aquest mandat. I, en el qual, en comptes d'haver-hi cinc comissions, n'hi ha quatre, una d'ella que si vostès ens la volen vestir de conciliació de vida laboral i vida familiar, facin-t'ho, però l'expressió és una comissió d'igualtat i del temps de treball, que ja hi era, en certa manera, en la Comissió d'igualtat i no discriminació.

Per tant, en aquest sentit, un pas enrere que vostès van fet degut a les pressions que segurament devien rebre, no? I, per tant, no van permetre que hi hagués una comissió específica en l'àmbit del Consell de Relacions Laborals en aquest tema. I aquest tema, escolti'm, el vam discutir aquí, no fa pas tant, en vam parlar. Personalment és un dels temes que nosaltres ens va saber greu que aquesta llei, doncs, no pogués contemplar i així ho vàrem expressar aquí públicament. Per tant, un pas enrere en aquest àmbit.

O, per exemple, vostès ens parlen de la sisena hora i ens diuen que l'objectiu era només, doncs, del tema de la millora escolar. Escolti'm, les hemeroteques hi són per veure el que es deia. I el que es deia, precisament, és que hi havien diversos objectius, no només la millora en l'àmbit escolar, sinó també, una de les millores que s'anunciava era que els horaris, doncs, ajudarien a la conciliació de la vida familiar i laboral. Perquè vostès expressaven que els horaris proposats als centres es proposaven que l'horari a les escoles s'allargués fins a les sis, cosa que després majoritàriament les escoles no han anat per aquest camí, però que era una de les propostes que vostès, doncs, tiraven endavant, no?

I si parlem de la sisena hora, doncs, escolti'm, si ens havia de servir per millorar, doncs, el tema escolar del país, ens trobem que a dia d'avui no s'aplica encara escoles de municipis de menys de cinc mil habitants. si això era tan important, doncs, resulta que uns quants nens els marginem.

O, per exemple, vostès..., el Síndic de Greuges ha hagut de fer una denúncia recentment, doncs, de l'obstacle que representa per a la millora de la conciliació a famílies l'absència d'una bona dotació –suficient– de places públiques d'escoles bressol. I aquesta és una realitat que no fa massa dies s'ha hagut de sentir, doncs, per boca del síndic de greuges.

I, a més a més, doncs, és clar, del 2000 al 2003 va haver-hi la creació d'11.904 – 11.904– places noves, fent créixer, doncs, d'una forma important l'oferta que hi havia en aquell moment. I del 2004 al 2007, només el creixement, va ser de 7.365. És a dir, en el mateix període de temps, menys places i evidentment va ser fruit, doncs, d'una mala execució del pressupost, no? Perquè el pressupost de l'any 2005 i 2006, vostès varen ser incapaços d'executar ni tan sols el 50 per cent, només el 47 per cent. Per tant, de cada dos euros que s'havien d'utilitzar per dotar-nos d'escoles bressol, element clau que diu el síndic de greuges per poder conciliar la vida familiar i la vida laboral, doncs, resulta que vostès el van deixar en el calaix.

Per tant, aquest és un àmbit on queda molta –molta– feina pe fer, no? Molta feina per fer i que no han tirat endavant, doncs, hi insisteixo, doncs, negant les vint propostes de Convergència i Unió, negant el desenvolupament de la Llei de família, negant la

possibilitat que hi hagués una llei de famílies nombroses i, a més a més, entretenant totes aquelles iniciatives que per part nostra, doncs, posàvem sobre la taula.

Per tant, a nosaltres ens preocupa que aquest tema, que és de vital importància i que vostès mateixos així ho afirmen, quedi simplement amb un segon o amb un tercer terme perquè, doncs, no acaben –no acaben– de creure-hi del tot, no? I perquè, a més a més, doncs, han volgut esborrar tota aquella feina feta per Convergència i Unió, totes les propostes fetes també per Convergència i Unió, no eren vàlides simplement per venir de qui venien.

O, per exemple, abans ho he dit molt breument, però a mi m'agradaria dir-ho també, no? Respecte al que fa la llei..., a la llei de la conciliació de la vida personal, familiar i laboral del personal de l'Administració, vostès saben que hem hagut de portar en aquest Parlament unes propostes de resolució per tal que no tinguessin una lectura restrictiva a l'hora de, precisament, concedir, doncs, permisos de maternitat i de paternitat als pares segons la mateixa llei, no? I que, per tant, vostès fent una lectura restrictiva no han permès una possibilitat real a dia d'avui.

Escolti'm, l'observatori sens dubte seria un element positiu, un element positiu que ens donaria una visió oberta de quina és la realitat que tenim, no només de quina és la realitat que tenim, sinó d'aquelles iniciatives reals, no només de focs d'artifici que poden anunciar-nos, tenen acció directa sobre el que nosaltres pretenem, que és conciliar la vida laboral i familiar a [#] l'agenda en aquest país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyor diputats.

El president

Senyora Prados.

La Sra. Prados Martínez

Sí, gràcies, senyor president. Respondre un parell de cosetes. Jo crec que, bé, vostè ens parla dels estudis o dels treballs que hi havien previs, per exemple, aquell que havia fet el senyor Salvador Cardús, però estarà d'acord amb mi que, tal com avança la nostra societat, s'ha d'actualitzar del que passava al 2002 al que al que passa al 2007.

Per altra banda, ens parla, ens torna a insistir amb la sisena hora –la sisena hora. Jo no he dit que la conciliació no formi part..., jo he dit que el primer objectiu –el primer objectiu– de la sisena hora és l'augment de la qualitat educativa, que permet també una millor conciliació com ho permeten també altres activitats a l'entorn de la mateixa escola.

Després també, sobre escoles bressol, no només li posaré amb aquesta qüestió un exemple. La ciutat de Mataró, abans del 2004, disposava de sis escoles públiques bressol, les sis escoles bressol públiques eren municipals. La Generalitat de Catalunya mai havia col·laborat, mai havia fet una escola bressol a la ciutat de Mataró com d'altres –com d'altres.

Ha estat aquest Govern que ha acordat amb els diferents municipis desenvolupar tota la xarxa d'escoles bressol públiques prèviament i només els poso aquest exemple –només aquest exemple, com d'altres ciutats, sis escoles bressol públiques municipals, amb cap participació de la Generalitat de Catalunya. I ha estat ara, amb aquest Govern, el que s'ho ha agafat seriosament, ho ha acordat amb els ajuntaments i ho està portant a terme.

El Consell de Relacions Laborals ja té aquesta..., hi insisteixo, té la Comissió d'Igualtat i de Temps de Treball, que precisament un dels objectius és treballar en aquest conciliació. Hi insisteixo, una conciliació que ha de ser també des d'entendre –entendre– la igualtat d'oportunitats entre homes i dones, no? Perquè aquesta flexibilitat en els temps de treball malament gestionat acaba perjudicant també les dones.

És normal que fem, en definitiva, doncs, aquest debat en què defensem el Govern i ho defensem amb plena consciència perquè ha estat tirant endavant totes aquestes mesures i, des de l'oposició, se'ns digui que no s'està fent prou, i amb això no ens posarem d'acord. Però les mesures que jo he explicat aquí, i que raonen aquesta esmena a la totalitat, justifiquen que no es tracta ja d'un observatori, perquè ja tenim els organismes adequats per observar, els ho he explicat, sinó de passar a l'acció, com ho està fent el Govern de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Senyora Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Breument, mesures, ja els he dit que algunes, evidentment, només faltaria. Però és evident que a dia d'avui són insuficients i això no opina la gent de Convergència i Unió, opina el 48 per cent de les dones que amb una enquesta que, a través de l'Idescat, manifesta que estan preocupades per aquesta manca de conciliació real i possible de la vida laboral, la vida familiar i la vida personal.

Per tant, això no és que Convergència i Unió diu que fem poques coses i vostès diguin que en falten moltes, la realitat és que són del tot insuficients i cal donar-hi respostes. I, per tant, escolti'm, no es mirin amb tanta angúnia les iniciatives que fan, doncs altres grups polítics.

Respecte a les escoles bressol, si vol parlem-ne tant com vulguin. Precisament, vostè em posa l'exemple de Mataró, jo li posaré el de la meva ciutat. Escoles bressol a l'Hospitalet, fins l'any 2001, cap escola bressol municipal, tres escoles bressol de la Generalitat de Catalunya. A partir de l'any 2001 per vergonya dels ciutadans de l'Hospitalet varen tenir la primera escola bressol municipal. Dos casos diferents, per tant, no me'ls posi com a barem

I accepti també que va haver-hi un acord entre l'Associació Catalana de Municipis, Federació de Municipis de Catalunya i la Generalitat de Catalunya sent consellera la senyora Carme Laura Gil per tirar endavant un projecte d'escoles bressol en el país. Aquesta és una realitat constatable i objectiva que no em pot avui negar, aquesta és una realitat en la qual es deien les xifres que, any rere any, s'anirien posant per tal de fer possibles aquestes escoles bressol.

I una altra cosa, no ens enganyem, els pressupostos que nosaltres vàrem poder gaudir l'any 2003 eren de 16.000 milions d'euros. Vostès, gràcies als nostres bons acords econòmics, estan gaudint en aquests moments de 32.000 milions d'euros, només faltaria que no tinguessin més capacitat de fer més coses.

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar-se ara tenen la paraula els grups parlamentaris. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Bosch.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats. *Dicebamus externa die*, amb aquesta frase, l'11 de desembre del 1576, una frase carregada...

Fitxer 9

...per estoïcisme, pel seu context, es va pronunciar després de ser exculpat pel Tribunal de la Santa Inquisició, Fray Luís de León, lògicament fent referència –i em permetran aquesta cita històrica– al retorn de la normalitat. I em sembla que és una frase perfectament apropiada per a la proposició de llei que ens planteja el Grup de Convergència i Unió, que és calcada, exactament calcada a una altra que va debatre aquesta mateixa cambra el juny del 2005 –exactament calcada.

Per tant, aquí es planteja una primera pregunta: una de dues, o el grup proponent no té noves idees i el que ha de fer és treure del bagul dels records propostes velles i, com comentaré, en tot cas, superades àmpliament per la realitat; o l'altra és que, en tot cas, el que vol posar en evidència és un desconeixement absolut del que està plantejant en aquests moments el Govern. Espero, en tot cas, que sigui la segona, perquè la primera, al meu entendre, resultaria força més preocupant.

En tot cas, en la seva intervenció no ens ha aclarit, senyora diputada, aquests interrogants. Vostè s'ha passat bona part de la seva intervenció parlant-nos de mesures a aplicar. Curiosament, el que planteja vostè en la seva proposta, en la seva proposició de llei és un observatori; difícilment, per tant, arreglarem aquests problemes a través d'un observatori. El que hauríem de debatre, en tot cas, és si vostè planteja fer una proposta en base a mesures, són les mesures que està impulsant el Govern.

En tot cas, serà bastant inevitable que caiem en la reiteració d'alguns arguments que ens van comentar en el 2005, i també que reproduïm algun argument que s'ha explicitat per part de la diputada Consol Prados. Jo intentaré posar més èmfasi estrictament en el que està fent el Departament d'Acció Social i Ciutadania, concretament en el Pla estratègic sobre els usos i la gestió del temps a la vida quotidiana, però probablement, doncs, reiterarem algunes coses.

En tot cas, en una interpel·lació de fa quinze dies –justament ara fa quinze dies–, la consellera d'Acció Social i ciutadania va tenir oportunitat d'explicar, de forma molt clara, el lideratge que estava fent, que estava assumint el govern de la Generalitat en aquesta matèria. Un lideratge que té un full de ruta molt clar, i és aquest Pla estratègic sobre els usos i la gestió del temps a la vida quotidiana 2008-2018. Un pla que no només planteja mecanismes de diagnosi i d'avaluació, com proposen en la seva proposició de llei, sinó que va molt més enllà i planteja mesures concretes. En altres paraules, mentre vostès encara estan en la fase de l'observació, nosaltres ja hem passat a la fase de l'acció.

Però, abans de concretar com s'ha arribat a aquest pla estratègic i en què es traduirà, que em sembla que serà oportú que tots plegats ho coneixem, voldria manifestar-li que la seva proposició de llei, al meu entendre, porta consubstancial una visió certament reduccionista del plantejament del que és la família, que sembla que en l'exposició de motius vostès orienten exclusivament a la funció reproductora i no tenen en compte aspectes molt importants, com és el desenvolupament personal de cadascun dels seus membres, o la major implicació d'aquests en la vida comunitària – un element essencial–, o la millora en la qualitat del temps que destinen als seus fills o filles; elements, ho repeteixo, tant o més importants que estrictament aquesta funció reproductora.

Però tampoc compartim el to o el caire exclusivament parcial, que, probablement com a resultat d'aquesta anàlisi, donen vostès a aquest observatori, que només se centra en un àmbit, exclusivament el de treball, quan el govern està anant molt més enllà, amb plantejaments transversals, a través d'aquesta Comissió Interdepartamental de Suport a les Famílies, que al nostre entendre és molt més adequat per afrontar la

complexitat d'allò que fa referència a la gestió del temps. Els canvis socials, econòmics i culturals dels darrers anys han fet, lògicament, palès aquesta necessitat d'abordar aquesta problemàtica des d'una perspectiva que vagi molt més enllà d'aquestes fórmules tradicionals de conciliació de la vida laboral, personal i familiar. Ens hem de situar, al nostre entendre, en una concepció més integral del temps, des de tots els àmbits: social, en una relació amb l'espai, i també, lògicament, en la imprescindible perspectiva de gènere.

Però, en tot cas, voldríem analitzar, si tenim temps, aquest Pla estratègic sobre els usos i la gestió del temps de la vida quotidiana, que es va començar a gestar en l'anterior legislatura, essent-ne consellera l'honorable Anna Simó. Després de superar tota una fase de diagnosi i després d'elaborar un document de bases per a l'estratègia sobre els usos i la gestió del temps a la vida quotidiana, es va obrir un ampli procés de participació, amb l'objectiu d'enriquir aquest document, que va finalitzar amb una jornada de treball, el 7 de novembre passat.

Li apunto algunes de les conclusions d'aquesta jornada, que han estat recollides, doncs, també, en algun llibret editat recentment, perquè em sembla que són interessants també per posar bastant més llum al voltant d'aquest debat sobre la gestió del temps.

D'una banda, la necessitat d'intentar considerar la gestió del temps com un dels reptes més importants que tenim en aquests moments –un dels reptes importants, ho repeteixo, per a aquests objectius que comentava anteriorment. D'altra banda, també, l'esforç, la necessitat que aquest repte exigeix un esforç i un lideratge compartit, no només de l'Administració, sinó de molts altres agents que hi participen. Igualment que l'àmbit laboral, lògicament esclau, però que, més enllà d'aquest àmbit, hi han altres aspectes que són igualment importants i en els quals també cal intervenir-hi. I finalment, que es destaca la necessitat de tenir en compte i de fer visibles la diversitat de models i de realitats familiars, i posar èmfasi, com comentava anteriorment, en la qualitat del temps dels infants i de les famílies.

Penso que, en tot cas, aquestes conclusions deixen entreveure molt clarament que aquest observatori que vostè planteja està àmpliament superat per aquestes conclusions que li comentava.

Però aquest pla s'ha concretat –i aquí passem de l'observació a l'acció– a través de 142 mesures, emmarcades en 35 objectius, que en aquests moments es troben en fase de tramitació i que seran aprovats en els propers mesos per part del Govern. Es preveu una fase d'impuls, d'avaluació, de lideratge i de coordinació per part de la Secretaria de Polítiques Familiars i Dret de la Ciutadania, a través d'alguns aspectes que voldria comentar-li, perquè molts d'ells xoquen frontalment i se «solapen» en aquesta proposta, que no perquè sigui del seu grup la rebutgem, sinó perquè se «solapa» amb altres coses que ja està plantejant el departament.

D'una banda, contempla la creació de l'oficina del pla estratègic sobre els usos i la gestió del temps de la vida quotidiana. També es preveu l'elaboració d'un informe anual de seguiment, avaluació i millora de l'estratègia –l'avaluació, lògicament, esdevé una eina imprescindible per facilitar la reflexió i per examinar els processos. D'altra banda, les funcions que es preveuen en aquest observatori que vostè planteja coincideixen en gran part amb aquelles que durà a terme una altra figura prevista també en aquest pla estratègic, que és el fòrum ciutadà de les polítiques del temps, a nivell nacional, i també el fòrum ciutadà, fòrums territorials de participació sobre [polítiques #] del temps, a nivell territorial, una eina que el que pretén és tenir en compte la realitat més pròxima a la ciutadania, que és on realment es planteja, doncs, la problemàtica. I per tant, aquests fòrums superen, ho repeteixo, amb escreix i podrien «solapar-se» amb la proposta que vostès ens plantejaven.

En definitiva, aquest Pla estratègic sobre els usos i la gestió del temps a la vida quotidiana ens permet, al nostre entendre, afrontar d'una forma molt millor del que planteja el seu observatori, d'una forma molt més transversal, i per tant molt més adequada al que és la realitat d'avui dia.

Però voldria referir-me, per últim, a alguns aspectes que també està impulsant el Departament de Treball, tenint en compte que, a més a més, tenim aquí, doncs, l'honorable consellera, tot i que alguns d'ells ja els ha reiterat la diputada Consol

Prados. Voldria referir-me, precisament, a aquest Observatori del Mercat de Treball, que el que planteja és una altra dimensió, una dimensió que no només afronta l'aspecte de la conciliació de la vida familiar i laboral, sinó que és molt més ampli, però que, al nostre entendre, representa un complement idoni, perfectament idoni, a aquestes polítiques que està liderant el Departament d'Acció Social i Ciutadania.

En definitiva, després d'explicar totes aquestes estructures i accions que està impulsant el departament, em sembla que queda prou evidenciat no només que resulta absolutament innecessari aprovar aquest observatori que vostès ja plantejaven l'any 2005 i que no han variat ni un mil·límetre en aquest 2008, sinó que, a més a més, vostès es troben enrocats en una fase que nosaltres ja hem superat: vostès estan en la fase d'estudis, de diagnòsi, i nosaltres estem en la fase de l'acció.

Moltes gràcies, senyors diputats i senyores diputades.

El vicepresident segon

(La Sra. Borràs i Solé demana per parlar.) Sí... Gràcies. La Senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Per al·lusions i contradiccions, president.

El vicepresident segon

Trenta segons.

La Sra. Borràs i Solé

Molt bé. Miri, nosaltres, és cert –i ja ho he dit jo quan m'expressava–, és una proposta que ja havíem presentat, és una bona mesura que no va ser escollida. Però, escoltin, quan analitzi en una altra ocasió la proposta que fan altres grups, no es quedi només en el titular, si us plau, llegeixi el seu contingut. I observarà que, a més a més de l'observació, que a la vida hi ha de ser constantment, perquè les coses canvien, entre d'altres coses proposa promoure l'adopció de mesures necessàries per aconseguir el màxim grau de divulgació, etcètera, l'adopció de noves regulacions, la modificació de les existents... És a dir, observar i proposar mesures.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera de Treball, jo voldria fer una consideració prèvia en aquest debat sobre la Proposició de llei que presenta el Grup Parlamentari de Convergència i Unió per a la creació de l'Observatori Català de la Conciliació de la Vida Laboral, Familiar i Personal de les Persones Treballadores, i és la següent.

De fet, escoltant les intervencions d'aquest debat que hem tingut, doncs, entre el grup proponent i els tres grups del tripartit, que presenten esmena a la totalitat, doncs, jo penso que realment hem assistit al que no hauria de ser mai un debat d'aquestes característiques. Jo, sincerament, crec que hi ha un punt inclús de «perversió» – permetin-me l'expressió, entre cometes, eh?– d'aquest debat, no?, perquè es repeteix, una altra vegada, coses que hem vist en altres ocasions en altres debats similars, i és que un grup parlamentari de l'oposició presenta una iniciativa en termes positius, per aconseguir uns objectius determinats –ho repeteixo: en termes positius–, i –inclús a alguns dels diputats que han intervingut en nom del Govern, doncs, se'ls ha escapat la paraula– el que fan els grups que donen suport al Govern és posar-se a la defensiva. És a dir, davant d'una proposta de l'oposició que és en positiu, l'actitud del Govern és posar-se a la defensiva; és a dir: «Vostè m'està atacant perquè presenta una proposta positiva. Per tant, jo defenso el Govern i li explico que el Govern ja fa bé la seva feina; vostè no té per què venir-nos a dir el que hem de fer.»

Jo, francament, crec que això no és el que hauria de ser el debat d'una iniciativa d'aquestes característiques. Penso que, precisament, avui, aquí el que fem, o el que hem de fer, és decidir si aquesta proposició de llei es tramita com a tal i, per tant, passa al tràmit parlamentari següent, es constitueix la comissió, la ponència, etcètera, i per tant parlem sobre aquesta qüestió, o no. I, en definitiva, el que fa el govern, o en aquest cas els grups parlamentaris que li donen suport, és venir aquí a dir que no, que no cal fer-ho, que el govern ja ho fa tot bé –com sempre, de fet ja estem acostumats a

això—, i que no cal fer, doncs, el que..., cap grup de l'oposició vingui a proposar respecte d'aquesta matèria, no?

Nosaltres, concretament el Grup parlamentari del Partit Popular de Catalunya, hem estat sempre defensors d'aquesta matèria; no és perquè ho digui jo, sinó perquè es pot fer referència a moltes intervencions d'altres membres d'aquest grup, en aquesta legislatura i en anteriors, i també a membres d'aquest grup parlamentari en l'àmbit de l'Estat espanyol. Compartim el contingut. I, a més a més, aquesta és una matèria en què, normalment, hi ha un gran consens al seu voltant, tant aquí, a Catalunya, com en l'àmbit d'Espanya. I el que passa és que, després, quan entrem en matèria i quan concretem qüestions, aleshores aquí ens esbatussem els uns amb els altres. I lamentablement, avui, pel que ja s'ha vist, doncs no hi haurà el consens en un assumpte tan important com aquest, que al meu entendre convé continuar-hi avançant, continuar-hi aprofundint, i fer-ho des del consens, que és com jo crec que s'han de fer aquest tipus de coses i com el nostre grup parlamentari sempre defensa.

La proposta, concretament, que fa Convergència i Unió, com s'acaba d'explicitar en l'última, la darrera rèplica, efectivament és per a la creació d'un observatori; però no tan sols per observar. És un observatori que té molt ben definides les seves funcions. És un observatori de la conciliació de la vida laboral, familiar i personal de les persones treballadores, amb l'objectiu de donar resposta a la necessitat d'avançar en aquesta conciliació —ho deia fa un moment— formulant noves polítiques, buscant el consens entre els agents econòmics i socials, i garantint una informació fidedigna sobre drets i deures de tots els ciutadans i ciutadanes en les seves relacions laborals, familiars i personals.

I hi ha tot un capítol, en la proposta de llei, de quines haurien de ser les funcions d'aquest observatori. I em sembla..., no les llegiré, però, òbviament, està molt ben explicat que no es tracta només d'observar, sinó que es tracta de fer propostes, de conèixer necessitats, d'aprofundir en els estudis, de promoure i donar suport a les iniciatives que es plantegen, d'assessorar i donar suport a cada un dels departaments del Govern de la Generalitat, facilitar la coordinació entre ells, informar els departaments entre ells, promoure l'adopció de mesures, etcètera. És a dir que, per

tant, crec que la definició de la proposta no s'ajusta a la crítica que es fa per part d'aquells que presenten una esmena a la totalitat.

Des d'aquest punt de vista, per tant, nosaltres, en principi, quant al contingut, quant a l'objectiu i quant a les funcions d'aquest observatori, manifestem que compartim aquests objectius i la necessitat d'impulsar aquestes funcions.

Posats a fer... Home, si l'haguéssim de fer nosaltres, el faríem diferent, aquest observatori. De fet, el nostre grup parlamentari no és pas sospitós de ser defensor de massa agències, observatoris i elements d'aquests, que, finalment, doncs, van omplint, omplint i fent grossa l'Administració, i més aviat en som crítics i contraris, no? Posats a fer, si l'haguéssim de fer, doncs possiblement alguna qüestió la canviariem. Per exemple, en la composició d'aquest observatori hi veiem massa Administració i massa poca societat civil, tot i que hi han experts i algunes..., però veiem molta Administració i no veiem, per exemple, representants del món empresarial, que, al nostre entendre, és un element importantíssim també, tenint en compte que hem parlat de la conciliació de la vida familiar i laboral, no?, perquè alguna cosa tenen a dir també les empreses i els empresaris. Si més no, a ells hi ha moltes coses a dir-los; per tant, tant per tant, millor que siguin també allà dins i que puguem parlar tots, els uns amb els altres, no? És a dir, que algunes qüestions amb relació al contingut, nosaltres les variariem. Però, bé, en qualsevol cas, ho repeteixo, no ens oposariem que es pogués tramitar, perquè em sembla que és un tema prou important.

Ara, deixin-me fer...

Fitxer 10

dues observacions que, al meu entendre, diuen molt poc del que està fent el Govern – molt poc en positiu, eh?–, perquè jo tinc la sensació –i, cada vegada que escolto els membres que defensen el Govern, la tinc més– que es diuen moltes coses, es fa molta literatura, hi ha molta paraula, hi ha molt de pla, hi ha molt de programa, hi ha molt de proposta, hi ha molt d'anàlisi, hi ha molt d'estudi i accions ben poques, encara que es diu que sí però, a l'hora de la veritat, no. És a dir, quan es comproven les

accions, ben poques. I quan es comproven els resultats, encara menys perquè, si poguéssim fer una avaluació de resultats de les mesures que concretament s'han posat en marxa, el resultat és molt, molt pobre, eh?

I, per tant, vull fer referència a dos elements.

Primer, què passa, precisament, amb el contingut de l'Acord estratègic per a la competitivitat de l'economia catalana, on hi han mesures concretes amb relació a aquesta qüestió? Home, que si n'analitzem els resultats que el mateix Govern penja en la seva web de seguiment del compliment de les mesures de l'acord estratègic, veurem que estem molt lluny del que realment hauria de ser.

Hi han concretament dues mesures en l'acord estratègic, la mesura 80 sobre la conciliació de la vida personal, familiar i laboral, de caràcter legislatiu i d'impuls de la negociació col·lectiva, que si ens anem després a veure el que el mateix Govern explica en la seva web que ha fet, ens quedem amb un pam de nas perquè, realment, ben poca cosa, no?: alguna que altra subvenció, el Departament de Treball crea un sistema per ajudar les empreses a elaborar un pla; bé, però realment, després, de plans concrets i de concrecions, ben poques.

Pocs resultats i poca difusió d'aquestes mesures; ben poca gent que coneix, a més a més, l'existència d'aquestes mesures.

Si anem a la mesura 84, que parla també, dins del capítol de foment de cohesió social, veurem també que en l'àmbit de la conciliació de la vida personal, familiar i laboral hi ha tot el treball de la Comissió per l'Estudi de la Conciliació.

Però, és que ja des del 2005, es fan propostes des d'aquesta comissió –parlo del 2005 i estem al 2008– on es parla i es posa de manifest la necessitat d'elaborar un pla estratègic de conciliació de la vida personal, familiar i laboral, i ara ens vénen vostès a explicar que d'aquest pla estratègic, ara, aviat en coneixerem les conclusions.

Bé, però s'han descuidat d'explicar-nos una cosa: que el pla estratègic aquest –el de la conciliació de la vida familiar, personal i laboral–, del qual parlaven ja l'any 2005, no és el mateix pla estratègic que ens explicaran quines conclusions..., que és el pla

estratègic que li han canviat el nom, per cert, no?, que ara es el Pla estratègic sobre els usos i la gestió del temps a la vida quotidiana.

Jo suposo que davant l'incompliment flagrant del Govern amb relació a l'acord estratègic, que havia de ser un pla estratègic, eh? –valgui la redundància–, que, en el seu moment, segons els terminis del mateix acord, s'havia d'haver presentat el 2006 o, com a màxim, al final del 2007, com que no s'havia fet, ara ens inventem un altre nom, fem un altre pla, tornem a fer estudis, tornem a inventar mesures, però de concreció i aplicació de les mateixes, res de res.

I jo li volia recordar –llàstima que ara ha marxat– a la consellera de Treballa, inclús una intervenció meva, preguntant-li a ella –a la consellera em refereixo–, en la Comissió d'Economia i Finances quan es va fer el seguiment del compliment de l'acord estratègic, quan jo li preguntava i li deia que estàvem preocupats per l'incompliment del Govern en les mesures sobre la conciliació, la consellera em reconeixia, textualment, em deia –i consta en el *Diari de Sessions*: «És cert» –em deia a mi, eh?– «és cert i aquesta societat ha d'avançar més. Per això, no només és competència del Govern, sinó que també ho és de les empreses, dels treballadors, de les treballadores, en definitiva, de tothom, del país, #, tothom», tothom, menys el Govern; el Govern no cal que faci la seva feina.

I, deixin-me només també fer referència a algunes qüestions que no les diu el Grup Parlamentari Popular, sinó que les diuen inclús els sindicats, no? Els sindicats plantegen denúncies molt concretes. Diuen: «La Generalitat de Catalunya no permet a les seves treballadores i treballadors que s'acullin a la reducció de jornada per a cura de menors de dotze anys.» Fan denúncies concretes, dient, doncs, que les empreses que depenen de la Generalitat incompleixen la normativa vigent en matèria de conciliació familiar i laboral.

Per tant, ens trobem que el Govern no tan sols no fa la seva feina, sinó que, a més a més, qui hauria de donar exemple de compliment de la normativa vigent –que és el mateix Govern– en l'àmbit de la funció pública, on hi ha una legislació específica que obliga al Govern, incompleix i hi han denúncies reiterades dels sindicats que posen sobre la taula aquesta qüestió.

Acabo, per tant, senyores i senyors diputats.

El Govern tripartit, al nostre entendre, no vol fer l'observatori –queda clar–, per què? És molt evident, perquè no necessita que ningú l'assessori –excepte quan ha de contractar assessors a nivell personal, llavors, sí–, no necessita que ningú li faci estudis, ni que coordini els departaments, ni que es facin iniciatives noves –perquè ja ho fa tot bé–, no accepta que se li digui res des de fora –des de dins ja ho farà tot –i, per tant, el que tenim és, una vegada més, la constatació que el Govern segueix mirant-se el melic, desatent les necessitats reals que hi han i, sobretot, menysté les iniciatives que li vénen dels grups de l'oposició, encara que poguessin tenir un efecte positiu sobre la nostra població.

Gràcies, senyores #

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Mercè Civit.

La Sra. Civit Illa

Gràcies, senyor president. En primer lloc, voldria dir que, per al nostre grup –Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa–, és molt important que les persones puguin harmonitzar la seva vida laboral, familiar i personal, a la qual cosa se li diu «la conciliació de la vida laboral i familiar».

Aquest no és un fet nou d'ara. Les dones –sobretot les dones obreres–, fa segles, ja realitzaven llargues i dures jornades laborals tant a la fàbrica com en la cura de casa seva. Però, clar, eren les dones obreres.

És a partir de la incorporació massiva de les dones al mercat laboral que aquest tema està a l'agenda política; a la incorporació massiva, que això fa que afecti a les dones i als homes i és quan està en primer pla de l'agenda política.

A més, aquesta doble càrrega de treball que majoritàriament han patit les dones, conseqüència del rol social que se'ls ha adjudicat a la societat, és una de les

principals causes de la seva discriminació en l'àmbit laboral. Per tant, ja està bé que ara ens plantejem com les persones –homes i dones– poden harmonitzar la seva vida laboral i personal; sobretot, en uns moments de deregularització de les relacions laborals on tenim un índex de temporalitat massa alt i uns horaris, per una banda, massa flexibles però, per una altra banda, també massa deregularitzats i massa flexibles per banda de l'empresariat. I és –i, en aquest sentit, estic pensant en el sector de serveis, que és un sector molt majoritari a la nostra societat–..., i per atacar la temporalitat laboral que ha de veure directament amb la conciliació, el Departament de Treball està treballant per introduir-hi millores.

A més a més, a Catalunya i a Espanya, són els països de la Unió Europea on més hores de treball es fan. Aquest és un dels principals problemes. Les persones ens organitzem la nostra vida en base a l'horari laboral i, a partir d'aquest, organitzem tot el nostre horari. També estaria bé que les empreses es poguessin organitzar els seus horaris en base a la vida de les persones.

I és en aquest sentit que nosaltres pensem que s'ha de reflexionar i s'ha d'avançar cap a un nou model de la gestió del temps. I també, en aquest sentit –i ja s'ha dit–, el Departament de Ciutadania està elaborant un Pla estratègic dels usos del temps i de la vida quotidiana, que aquest estarà fet i és, per primera vegada, que es fa aquest pla.

Nosaltres pensem que per intervenir en l'harmonització de la vida laboral, familiar i personal, s'ha d'intervenir en l'àmbit laboral, anar a una nova organització del treball i del temps de treball, però també a la creació dels serveis d'atenció a la dependència. I, en aquest sentit, tenim la Llei de dependència que s'està començant a desenvolupar i que serà un instrument important no únicament..., o sigui, primer, com a drets de les persones en situació de dependència, però també per ajudar les persones a conciliar la seva vida laboral i familiar.

I és en aquest sentit que volem dir que en l'exposició de motius que fa d'aquesta llei que ha presentat Convergència i Unió, diu, eh?, per argumentar la necessitat diu: «És necessari conciliar la vida laboral i familiar perquè la generalitzada presència de la dona en el mercat laboral, les ganes de dur a terme una vida professional plena per

part dels dos membres de la família, així com la voluntat de ser pares i mares, de formar família, etcètera.» Això és..., eh?, he llegit el que diu l'exposició de motius literalment. Clar, com sempre, només estan pensant en un tipus de família, la de tota la vida; a més a més, hi han moltes dones que viuen soles que tenen criatures i que encara tenen moltes més dificultats per poder conciliar la seva vida laboral i familiar.

I, també, només està parlant de criatures. I les persones que tenen gent gran i persones dependents? Aquestes també són molt importants, eh? No és únicament una qüestió de fomentar la natalitat, sinó també de cura de les persones grans. I, en aquest sentit, ja he parlat de la importància de la Llei de dependència.

Nosaltres hem presentat l'esmena a la totalitat –i la recolzem– no tan sols per l'exposició de motius, perquè això, doncs, possiblement es podria millorar, sinó perquè, en aquest àmbit, hi han moltes iniciatives i, en tot cas, el que faria..., segurament, degudes a la necessitat –que hi és i no la neguem.

Però, en tot cas, ara el que tocaria és centralitzar esforços i no dispersar treballs. I ja s'ha dit, en aquests moments, tenim instruments, no fa falta crear un nou instrument: el Consell de Relacions Laborals. Hi ha una comissió, la Comissió d'Igualtat de Temps i de Treball. En aquesta comissió, és on s'han de tractar aquests temes perquè, l'àmbit de la conciliació no queda al marge de les relacions laborals a nivell general i perquè té vesant de gènere i perquè vostè –i majoritàriament s'ha dit–..., és que les dones són majoritàriament les que les pateixen i la continuaran patint mentre no aconseguim la igualtat real en l'àmbit laboral. I li posaré exemples.

Una dona treballadora del tèxtil, que s'aixeca a quarts de cinc del dematí per entrar a treballar a les sis del dematí i surti a les dues i escaig de la tarda, no arribant als mil euros de salari, creu que, quan ella té una criatura, el permís de maternitat el cedirà a l'home? Aquestes quatre setmanes? Ni parlar-ne. Evidentment que no. I s'entén. En el moment que hi hagi una igualtat de condicions entre els homes i les dones, tots dos tindran la mateixa implicació.

Per tant, les polítiques de conciliació han d'anar lligades també a polítiques d'igualtat d'oportunitats de les dones en l'àmbit laboral. I és en aquest sentit que aquesta comissió és important. I el Govern està unint esforços, no creant –com ha dit el

representant del Partit Popular– «no tants instruments»; ho compartim i aquest és l'argument perquè la Comissió de Conciliació de l'Acord Estratègic, eh?, ja no funciona. I per què no funciona? Per voluntat explícita dels agents socials que diuen: «Tenim l'altra, estem atabalats d'anar a tantes comissions. Només en volem una – només en volem una.» I aquesta «una» és la del Consell de Relacions Laborals. I el mateix passaria si ara creéssim aquest observatori.

La idea era bona, molts anys endarrere. Ara, clar, se l'han copiada d'anys endarrere, no? Ara, ja no, perquè ja tenim tots els altres instruments i perquè tenim la Comissió de Convenis Col·lectius, o a on s'ha d'anar arribant als acords? A on s'ha de tractar l'organització del temps de treball? En els convenis col·lectius.

I, al mateix temps, tenim l'Observatori del Mercat Laboral. I perquè, per primera vegada, el Departament de Treball està fent polítiques en l'àmbit de conciliació, editant guies, donant suport, informant, creant les tècniques d'igualtat, apostant pels programes d'igualtat a les empreses. Això no s'havia fet mai.

Quins recursos donava el Departament de Treball abans en el tema d'igualtat d'oportunitats, en el tema de la conciliació de la vida laboral i familiar? Doncs, ben pocs.

Per tant, els resultats... Encara falta per veure'ls. Està clar, encara falta. Però s'estan donant passes i passes importants.

I no és perquè hagi presentat aquesta proposició Convergència i Unió, no. És perquè, en aquests moments, pensem que no és qüestió de crear més organismes, sinó d'unificar tot el que hi ha i tirar-ho endavant. I com que tenim els instruments adients, el que hem de fer és treballar perquè aquests instruments que hem aprovat també en aquest Parlament, com és el Consell de Treball, i els instruments que són negociats amb els agents socials, com és l'acord estratègic, tirin endavant perquè, realment, puguem tindre una vida millor els homes i les dones treballant i a la nostra vida personal.

El vicepresident primer

Gràcies. (*Veus de fons.*) Sí, no. Digui'm. Em demana la paraula, per quin motiu?

La Sra. Borràs i Solé

Per al·lusions i contradiccions, senyor president.

El vicepresident primer

Té trenta segons.

La Sra. Borràs i Solé

Sí, en l'exposició de motius llegeix, efectivament, fins allà on convé, no?

També parla de la realització personal que altres grups de l'anomenada «esquerra» n'han fet tanta..., han fet tanta incisió.

I de parlar del tema de la família, no parla com ha de ser composta aquesta família; si no, llegeixis bé el paràgraf. I família, nosaltres estem d'acord amb la llei que vàrem tirar endavant de quina és la definició i quins tipus de família hi ha.

Dit això, també aclarir-li que, evidentment –agradi o no agradi–, hi ha una família majoritària en el conjunt del país.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Borràs. El senyor Domingo en nom del Grup Mixt té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Ilustres diputados y diputadas. La proposición de ley que trae hoy Convergència i Unió a debate a esta cámara, evidentemente, no va a prosperar –a la vista de lo que se ha manifestado por los grupos parlamentarios que dan apoyo al Gobierno. Pero, en todo caso, es positiva en la medida en que permite debatir en el *Parlament* una materia nunca bien

Fitxer 11

...lada [#], la de la conciliación de la vida personal, familiar y laboral. Lamentablemente, este no es un tema nuevo, y de hecho la misma proposición de ley

en la legislatura pasada fue presentada por el nuevo... grupo parlamentario y obtuvo el resultado igualmente previsible que va a obtener hoy. Es decir, fue inadmitida por los grupos que daban apoyo en aquellos momentos al tripartito.

Es un tema, sin embargo, necesario... de diálogo, ya que tiene un aspecto multidisciplinar enorme, de un enorme ámbito de actuación, que precisa una actuación conjunta, un conocimiento conjunto del... No sé si es cuestión de elaborar más estudios –de hecho, esta palabra a nosotros nos da cierto repelús, a la vista del uso que hace de los estudios el Gobierno actual– o de impulsar medidas, pero lo que sí es verdad es que hay que abordarla con un concepto integral. Integral, puesto que de lo que se trata es de elaborar estudios y además de lograr la implantación de medidas para cambiar los hábitos que en estos momentos estén en la sociedad actual.

Hábitos como los que se refieren a la racionalización del horario, y que algún otro parlamentario ha hecho referencia a ellos. Este es un tema amplísimo, que abarca desde el transporte público –no es posible conciliar la vida familiar, sobre todo en las grandes ciudades, cuando la pérdida de tiempo en los traslados es enorme–. En España, en Cataluña en especial, existe una confusión entre estar y trabajar. El tema de la productividad no está ligado a las horas de permanencia física en el trabajo, sino a lo que se realiza en él, y aquí parece ser que cuantas más horas nos pasamos en el trabajo, aparentemente más trabajamos, cuando tenemos uno de los índices de productividad más bajos de Europa. Somos el país de Europa que menos horas duerme –unos cincuenta minutos menos, de media–, con las consecuencias que ello conlleva en la conciliación de la vida familiar y la siniestralidad laboral. En definitiva, el uso de los tiempos, por lo tanto, se ha convertido en uno de los ejes más innovadores de la agenda política en estos momentos en Europa, y también sería conveniente que en Cataluña y en toda España.

El papel de la mujer, otro aspecto clave a la hora de abordar el tema de la conciliación de la vida laboral. La progresiva entrada de la mujer en el mundo laboral ha permitido desmontar el mito de que las mujeres no trabajaban –que no trabajaban en casa, me refiero–. Ha servido para hacer visible el trabajo doméstico y descubrir que realizaban

una tarea enorme y contribuir a la distribución de las tareas domésticas entre hombre y mujer. El problema es que actualmente las mujeres desempeñan una doble función, puesto que además del trabajo doméstico han de añadir la actividad laboral, con lo que se hace todavía mucho más difícil conciliar los dos ámbitos de actuación. Es necesario, por lo tanto, impulsar políticas de conciliación de vida laboral y familiar, que fomenten sobre todo la igualdad de oportunidades.

Un tercer aspecto que nos parece destacable a la hora de abordar el tema de la conciliación es aquel referido..., con el abandono del mercado laboral por razones familiares. En este tema –y a veces no se habla lo suficientemente de él...– tenemos que referirnos al mundo de las prejubilaciones y jubilaciones anticipadas por razones familiares. No hay permisos posibles cuando se trata de cuidar ancianos, y la alternativa actual es la excedencia, o dejar el trabajo, o la prejubilación o la jubilación anticipada.

Por ello, entendemos que existen muchos aspectos..., y aquí, una buena prueba de los que se han expuesto, unos más; a algunos se ha hecho referencia por otros parlamentarios, como el tema del fomento de los servicios de atención a la dependencia o los servicios de atención a la vida diaria, en la terminología de países nórdicos, a los que tenemos que copiar, puesto que están realmente avanzados.

Pero fundamentalmente, la labor que se tiene que hacer por parte de las administraciones es la de la concienciación. Concienciación de los sindicatos, concienciación de las empresas, concienciación de la Administración, en aras de fomentar –en la negociación colectiva, por ejemplo– el impulso de este tipo de medidas.

La propuesta que hoy trae Convergència i Unió consiste en crear un nuevo organismo, un observatorio, el observatorio que denomina de conciliación, el Observatori Català de la Conciliació de la Vida Laboral, Familiar i Personal de les Persones Treballadores. Aquí se han oído..., la existencia, y hace poco..., la primera ley que se aprobó en la legislatura fue la Ley del Consejo de Relaciones Laborales, que precisamente trae uno de los pocos aspectos que tiene positivos esta ley. Es la de la creación del grupo de familia, el grupo de igualdad y tiempos de trabajo. En este

sentido, consideramos que puede ser un buen instrumento, si se potencia para suplir de alguna manera la creación del observatorio que aquí se plantea.

Igualmente, a efectos de estudios, son conocidos el Institut Català de la Dona y otros realizados por la Administración.

Pero sí podemos llegar a una conclusión. Planes, medidas..., en todo caso son insuficientes al día de hoy, y eso es evidente. La prueba son las encuestas que se realizan de población cuando se pregunta sobre la conciliación entre vida familiar y vida personal. El 46 por ciento de la población entrevistada, en los informes que he estudiado al respecto, señalan que no es posible la compatibilidad entre conciliación de vida familiar, personal y laboral. Los datos son significativos cuando se distribuyen por sexos y por actividad. El 40 por ciento de los hombres considera imposible la compatibilidad, la conciliación de la vida laboral y familiar. Este número se incrementa al 51 por ciento en el caso de la mujer, pero cuando hablamos de mujeres ocupadas, consideran que es imposible conciliarlo en el 55 por ciento.

De ahí que entendamos que realmente, a pesar de todos los datos, de todas las medidas, de todos los impulsos que se hagan, quizá sería conveniente, desde luego, replantearse..., si bien el impulso del grupo de igualdad y tiempo de trabajo, o bien este observatorio –nosotros no diremos que no al observatorio hoy aquí–..., pero desde luego sí que tenemos también que..., fundamentalmente, la razón del debate es hablar de las medidas, de la conciliación de vida laboral y familiar. Y quizá, a lo mejor, la creación de un propio y específico organismo a lo mejor no fuera necesaria, a la vista de la actual situación en que nos encontramos.

Pero, desde luego, nuestro grupo no pondrá hoy..., no dará el portazo a la tramitación de la ley y al debate sobre estas necesarias medidas.

Muchas gracias.

El vicepresidente primer

Gràcies, senyor Domingo.

(Pausa llarga.)

El president

Posem, doncs, a votació, l'esmena a la totalitat que han presentat els grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

Senyor Iceta? (*Pausa.*)

El resultat ha estat de 69 vots a favor y 63 vots en contra.

Atès que l'esmena a la totalitat de devolució... (*Veus de fons.*) Setanta, setanta, setanta: 70 vots a favor i 63 en contra.

Atès que l'esmena a la totalitat de la devolució de la proposició de llei ha estat aprovada, la iniciativa legislativa resta rebutjada.